

ROZHODNUTÍ

Kárný senát Nejvyššího správního soudu složený z předsedkyně senátu JUDr. Dagmar Nygrínová a členů senátu JUDr. Ing. Jana Huška, Mgr. et. Mgr. Věroslava Řezáče, JUDr. Aleny Mátlové, JUDr. Josefa Doubka a JUDr. Dalimily Gadasové projednal v ústním jednání dne 6. 11. 2013 návrh **předsedy Okresního soudu v Ostravě** na zahájení kárného řízení ze dne 24. 5. 2013 proti **JUDr. A. Š.**, soudci Okresního soudu v Ostravě, a rozhodl

t a k t o :

I.

Podle § 19 odst. 1 zákona č. 7/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů, **s e**

JUDr. A. Š.

nar. x

soudce Okresního soudu v Ostravě

u z n á v á v i n n ý m , ž e

jako předseda senátu 70 T Okresního soudu v Ostravě svou nedůvodnou nečinností zavinil, že v trestní věci Okresního soudu v Ostravě sp. zn. 70 T 146/2012, v části týkající se obžalovaného T. K., nar. x v O., nebylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 72 odst. 1 a odst. 3 věta poslední trestního řádu o dalším trvání vazby v zákonné 3-měsíční lhůtě od předchozího rozhodnutí o vazbě obžalovaného ze dne 14. 12. 2012, č. j. 70 T 146/2012 - 2638, které nabylo právní moci dne 18. 12. 2012, a obžalovaný T. K., jenž je v této věci stíhán pro pomoc ke zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými látkami a s jedy dle § 24 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku k ust. § 283 odst. 1, odst. 2 písm. c) trestního zákoníku, dílem dokonaného, dílem nedokonaného ve stadiu pokusu dle § 21 odst. 1 k § 283 odst. 1, odst. 2 písm. c) trestního zákoníku a pro přečin ohrožení pod vlivem návykové látky dle § 274 odst. 1 trestního zákoníku, byl propuštěn z vazby na svobodu až dne 21. 3. 2013,

t e d y

zaviněně porušil
povinnosti soudce stanovené v § 80 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb., ve znění pozdějších
předpisů (dále jen „zákon č. 6/2002 Sb.“),
a ohrozil tak důvěru v nezávislé, nestranné a spravedlivé rozhodování soudů,

t í m s e d o p u s t i l

kárného provinění podle § 87 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb.

Podle § 88 odst. 3 zákona č. 6/2002 Sb. se od uložení kárného opatření **u p o u š t í**,
neboť projednání kárného provinění je postačující.

II.

Podle § 19 odst. 2 zákona č. 7/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů, **s e**

JUDr. A. Š.

nar. x

soudce Okresního soudu v Ostravě,

z p r o š t ů j e

kárného obvinění pro skutek spočívající v tom,

že jako předseda senátu 70 T Okresního soudu v Ostravě, ačkoliv byl řádně seznámen s dodatkem rozvrhu práce Okresního soudu v Ostravě č. 11 pro rok 2013 ze dne 31. 5. 2013, evidovaným pod Spr 1231/2013, a byl si tedy vědom toho, že přisedící Z. S. končí dnem 23. 6. 2013 volební období přisedící a tedy i funkce přisedící Okresního soudu v Ostravě, kdy o této skutečnosti byl rovněž informován ze strany personalistky soudu již dne 12. 2. 2013, svou nedůvodnou nečinností spočívající v tom, že nezajistil včas řádné obsazení senátu 70 T, zavinil, že v trestní věci Okresního soudu v Ostravě vedené pod sp. zn. 70 T 18/2012, bylo hlavní líčení v senátní trestní věci obžalovaných M. B., nar. x, a T. H., nar. x, konáno nezákonně za účasti zmíněné Z. S. ve funkci přisedící, a to ve dnech 26. 6. 2013 a 4. 7. 2013, přičemž dne 4. 7. 2013 byl v této věci vyhlášen rozsudek, jímž byli oba obžalovaní uznáni vinnými ve smyslu obžaloby,

č í m ŝ s e m ě l d o p u s t i t

kárného provinění podle § 87 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb.,

protože skutek **n e n í** kárným proviněním.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Návrhem na zahájení kárného řízení o kárné odpovědnosti soudce ze dne 24. 5. 2013 navrhovatel navrhl, aby byl kárně obviněný soudce uznán vinným z kárného provinění spočívajícího ve skutku popsaném ve výroku I., a za to navrhl soudci uložit kárné opatření – důtku podle § 88 odst. 1 písm. a) zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o soudech a soudcích“). Řízení o tomto návrhu je u Nejvyššího správního soudu vedeno pod sp. zn. 11 Kss 6/2013.

[2] Návrhem na zahájení kárného řízení o kárné odpovědnosti soudce ze dne 10. 9. 2013 navrhovatel navrhl, aby byl kárně obviněný soudce uznán vinným z kárného provinění spočívajícího ve skutku popsaném ve výroku II., a za to navrhl soudci uložit kárné opatření – důtku podle § 88 odst. 1 písm. a) zákona o soudech a soudcích. Řízení je u Nejvyššího správního soudu vedeno pod sp. zn. 11 Kss 8/2013.

[3] Nejvyšší správní soud usnesením prohlášeným při ústním jednání konaném dne 6. 11. 2013 spojil věci vedené pod sp. zn. 11 Kss 6/2013 a sp. zn. 11 Kss 8/2013 ke společnému projednání a rozhodnutí s tím, že řízení bude nadále vedeno pod sp. zn. 11 Kss 6/2013, přičemž však jinak bude každý skutek projednán zvlášť, a to pro svoji odlišnou povahu a vzhledem k tomu, že k nim mělo dojít ve dvou různých věcech vyřizovaných kárně obviněným soudcem.

[4] Rozhodnutí kárného senátu je členěno stejným způsobem, tedy nejprve bude odůvodněn výrok I. a následně výrok II. rozhodnutí.

I.1

Obsah návrhu na zahájení kárného řízení a vyjádření kárně obviněného soudce

[5] Návrhem na zahájení kárného řízení o kárné odpovědnosti soudce ze dne 24. 5. 2013, které je u Nejvyššího správního soudu vedeno pod sp. zn. 11 Kss 6/2013, navrhovatel navrhl, aby byl kárně obviněný soudce uznán vinným, že jako předseda senátu 70 T Okresního soudu v Ostravě svojí nedůvodnou nečinností zavinil, že v trestní věci vedené pod sp. zn. 70 T 146/2012 nebylo rozhodnuto o dalším trvání vazby obžalovaného T. K., nar. x v O., trvale bytem U. 1485/50, O., v zákonné tříměsíční lhůtě od předchozího rozhodnutí o jeho vazbě ze dne 14. 12. 2012, č. j. 70 T 146/2012 – 2638, které nabylo právní moci dne 18. 12. 2012, a obžalovaný T. K. musel být dne 21. 3. 2013 propuštěn z vazby na svobodu. Navrhovatel je přesvědčen, že kárně obviněný soudce tímto jednáním zaviněně porušil povinnosti soudce, a ohrozil tak důvěru s nezávislé,

nestranné, odborné a spravedlivé rozhodování soudů, čímž spáchal kárné provinění podle § 87 odst. 1 zákona o soudech a soudcích. Za to navrhl soudci uložit kárné opatření – důtku podle 88 odst. 1 písm. a) téhož zákona.

[6] Navrhovatel v kárném návrhu uvedl, že pochybení kárně obviněného soudce jako předsedy senátu bylo zjištěno z jeho vlastního podnětu ze dne 10. 4. 2013. Vyložil, že lhůta pro rozhodnutí o dalším trvání vazby podle § 72 odst. 1 ve spojení s odst. 3 věta poslední téhož ustanovení zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní řád“), ve věci obžalovaného T. K. marně uplynula ke dni 18. 3. 2013, tedy tři měsíce po nabytí právní moci předchozího usnesení ze dne 14. 12. 2012, č. j. 70 T 146/2012 – 2638, k čemuž ve vztahu k obžalovanému K. došlo dne 18. 12. 2012. Na překročení zákonné lhůty byl předseda senátu upozorněn dne 21. 3. 2013 (tedy 3 dny po jejím uplynutí), a sice telefonicky vedoucí oddělení M. K. a k žádosti obžalovaného o propuštění z vazby. Téhož dne byl a na základě podnětu kárně obviněného soudce, který v tu dobu nebyl přítomen u soudu, zastupujícím soudcem JUDr. Janou Bochnákovou vydán příkaz k propuštění obžalovaného K. z vazby. Údaj o datu 14. 3. 2013, dokdy bylo třeba rozhodnout o dalším trvání vazby a které bylo vyznačeno nesprávně, neboť ve skutečnosti bylo třeba rozhodnout do 18. 3. 2013, jakož i celý řádek údajů nad tímto datem, týkajících se předchozího rozhodnutí, byly do spisu (na tzv. krycí list vazby vedený ohledně obžalovaného, který je připojen ke spisovému obalu trestního spisu a na němž jsou pro lepší přehled vyznačována data rozhodnutí o vazbě a lhůty pro další rozhodování) doplněny až dne 22. 3. 2013, a to vyšší soudní úřednicí R. C., s výjimkou údaje „rozhodnuto dne: 14. 12. 2012“, který téhož dne vepsal kárně obviněný soudce.

[7] Navrhovatel poukázal na to, že kárně obviněný soudce připustil, že k uvedenému postupu došlo jeho pochybením, neboť si neuvědomil, že obžalovaný K. si proti usnesení o ponechání ve výkonu vazby ze dne 14. 12. 2012, na rozdíl od ostatních obžalovaných v dané věci, nepodal stížnost, přičemž kárně obviněný soudce zamýšlel rozhodnout o dalším trvání jeho vazby při společném vazebním zasedání, a tedy v pozdějším termínu, když usnesení ze dne 14. 12. 2012 nabylo ohledně ostatních obžalovaných v důsledku podání stížnosti právní moci později. Kárně obviněný soudce vyjádřil nad vzniklou situací lítost a uvedl, že k ní došlo nedopatřením a s ohledem na vysoký počet vazebně stíhaných obžalovaných v dané věci; do budoucna učiní bezodkladně taková opatření, aby k obdobným situacím již nedocházelo.

[8] S odkazem na ustanovení § 9 odst. 1 zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 7/2002 Sb.“), konstatoval, že kárný návrh je podle jeho názoru podán v zákonné lhůtě. K osobě kárně obviněného soudce uvedl, že funkci soudce vykonává cca 18 let, po celou dobu na trestním úseku Okresního soudu v Ostravě, od 1. 7. 2002 do 21. 7. 2003 zde rovněž vykonával funkci místopředsedy pro věci trestní. Předtím působil ve funkci prokurátora (v letech 1980 - 1990), následně jako advokát (v letech 1991 - 1995). Již v minulosti se potýkal s problémy při organizaci vlastní práce, spočívající v opakovaných průtahích v řízení. V této souvislosti navrhovatel poukázal na opakované výtky, uložené kárně obviněnému soudci v minulosti, jakož i na rozhodnutí kárného senátu Vrchního soudu v Olomouci ze dne 16. 6. 2006, sp. zn. 1 Ds 10/2006, a ze dne 20. 6. 2008, sp. zn.

1 Ds 8/2008. Dodal, že k těmto aktům sice nelze pro odstup doby přihlížet (kárná odpovědnost za ně zanikla), je však třeba je zohlednit při hodnocení osoby kárně obviněného soudce.

[9] Navrhovatel vyjádřil přesvědčení, že pochybení soudce nebylo možno vyřešit výtkou ve smyslu § 88a zákona o soudech a soudcích. Za polehčující okolnost označil doznání soudce, přitěžující okolnosti neshledal. Dodal, že v důsledku pochybení sice zřejmě byly naplněny důvody pro propuštění obžalovaného T. K. z vazby, nedošlo však ke zmaření účelu trestního ani vazebního řízení, neboť obžalovaný se dostavuje k hlavnímu líčení a nemaří průběh dalšího řízení v této (dosud neskončené) věci; ve vazbě strávil nezákonně 3 dny. K osobě kárně obviněného soudce navrhovatel dodal, že tento vykazuje dlouhodobě stabilní výkon a uspokojivé pracovní výsledky, byť ze strany vedení soudu vyžaduje zvýšenou míru dohledové činnosti. Senát 70 T, jehož je předsedou, patří dlouhodobě mezi senáty s nejnižším počtem neskončených věcí.

[10] Kárně obviněný soudce ve vyjádření k návrhu na zahájení kárného řízení ze dne 9. 7. 2013 uznal, že nezpochybňuje skutečnosti uvedené v návrhu a je si vědom svého pochybení při rozhodování o dalším trvání vazby, kdy z jeho strany došlo k prodlení v délce 3 dnů. Potvrdil, že obžalovaný T. K. se po propuštění vždy řádně dostavil k dalším termínům hlavního líčení, které se ve věci konaly, a nedošlo tedy k maření účelu trestního řízení. V dodatečném vyjádření k návrhu na zahájení kárného řízení ze dne 29. 10. 2013 kárně obviněný soudce uvedl, že předmětné pochybení nevedlo až do dne podání dodatečného vyjádření ke zmaření účelu trestního řízení či k jeho ztížení, když ve věci je průběžně konáno hlavní líčení, a to vždy za účasti obžalovaného T. K. Vyjádřil přesvědčení, že pochybení bylo možno vyřídit v rámci pravomoci navrhovatele jako předsedy soudu.

I.2

Průběh ústního jednání a provedené dokazování

[11] Při ústním jednání konaném dne 6. 11. 2013 navrhovatel odkázal na obsah návrhu na zahájení kárného řízení a v reakci na dodatečné vyjádření kárně obviněného soudce ze dne 29. 10. 2013 vyjádřil přesvědčení, že se v daném případě jedná o kárné provinění, přičemž škodlivý následek je třeba spatřovat minimálně v tom, že obžalovaný T. K. strávil nezákonně 3 dny ve vazbě, přičemž tato doba mohla být delší, pokud by na tuto skutečnost soudce neupozornila vedoucí kanceláře. Poukázal na kárné rozhodnutí Vrchního soudu v Olomouci z roku 2005, v němž kárný senát ve skutkově totožné věci dovodil, že se jedná o kárné provinění, jakož i na dřívější opakovaný postih kárně obviněného soudce pro porušení pracovních povinností.

[12] Kárně obviněný soudce setrval na obsahu svého vyjádření ze dne 29. 10. 2013 a při výslechu své osoby označil za nepodloženou domněnku, že bez upozornění vedoucí kanceláře by obžalovaný byl nezákonně držen ve vazbě po delší dobu. Pokud byl kárně obviněný soudce v minulosti postihován za pracovní nedostatky, pak se jedná mj. o výtky staré deset a více let, kdy bylo v trestních senátech Okresního soudu v Ostravě běžně 200 - 250 neskončených spisů, což podporovalo tendenci k pochybením. On sám si je vědom své

občasné nedůslednosti, z výkazů výkonnosti jednotlivých soudců za posledních roky by však na druhou stranu bylo možno ověřit jeho průběžně jednu z nejvyšších výkonností, v některých letech výkonnost mezi celkem cca 15 trestními soudci okresního soudu vůbec nejvyšší. Hodnocení ze strany navrhovatele označil v tomto směru za nevyvážené.

[13] Co do skutkových okolností případu bylo výsledkem kárně obviněného soudce objasněno, že u Okresního soudu v Ostravě je ve vazebních věcech do záhlaví spisu zakládán formulář (tzv. *krycí list vazby*), do něhož jsou vyznačovány lhůty relevantní pro běh dané vazby. K pochybení došlo ve věci s šesti obžalovanými, z toho pěti stíhanými vazebně, přičemž v daném případě si čtyři z nich podali stížnost proti usnesení o ponechání ve výkonu vazby ze dne 14. 12. 2012 (resp. zamítnutí navazující žádosti o propuštění z vazby), pouze obžalovaný K. si stížnost nepodal; tuto lhůtu kárně obviněný soudce na krycím listu vazby řádně nevyznačil a zafixoval si, že o všech vazbách bude rozhodovat společně. Kárně obviněný soudce potvrdil, že marné uplynutí lhůty pro vydání rozhodnutí o dalším trvání vazby ohledně obžalovaného K. zaregistrovala vedoucí kanceláře, upozornil na to však dopisem i sám obžalovaný. Došlo k prodlení třech dnů, než byl propuštěn, od té doby proběhlo cca sedm termínů hlavního líčení, k nimž obžalovaný pravidelně dochází, tedy pochybení nemělo dopad na další průběh trestního řízení. O propuštění z vazby dne 21. 3. 2013 rozhodovala zastupující kolegyně JUDr. Bochnáková, neboť kárně obviněný soudce byl toho času na cestě z Prahy. Spis se v inkriminovaných dnech nenacházel v jeho kanceláři, několik dní předtím se vracel od krajského soudu po vyřízení stížností (ostatních) obžalovaných proti předchozímu rozhodnutí o vazbě.

[14] Ze vzájemně se doplňujících výpovědí účastníků kárný senát zjistil, že údaj o lhůtě, dokdy má být rozhodnuto o dalším trvání vazby, vyplňuje vyšší soudní úředník, přičemž současně se jedná o lhůtu k předložení věci soudci. V daném případě příslušné údaje vyplněny nebyly (byly doplněny teprve dodatečně). Soudce přitom odpovídá za vyplnění výchozích údajů, které se odvíjí od průběhu řízení a aplikace příslušných ustanovení trestního řádu, a z nichž teprve následně vychází vyšší soudní úředník při vyplňování údajů ostatních. Tuto povinnost kárně obviněný soudce v daném případě nesplnil, což mělo za následek nepředložení věci k rozhodnutí o dalším trvání vazby. Rovněž údaj o datu předchozího rozhodnutí ze dne 14. 12. 2012, které nabylo právní moci dne 18. 12. 2012 a od něhož se mělo odvíjet předložení věci k novému rozhodnutí po uplynutí tříměsíční zákonné lhůty, byl soudcem doplněn teprve dodatečně, poté, co nově rozhodnuto nebylo a obžalovaný musel být propuštěn na svobodu.

[15] Následně byly provedeny důkazy úředními záznamy pořízenými Mgr. Jaroslavem Rakošanem, místopředsdou soudu pro trestní úsek, kdy v úředním záznamu ze dne 10. 4. 2013 je zachyceno, že kárně obviněný soudce uznal své pochybení spočívající v tom, že vycházejí z toho, že o dalším trvání vazby všech obžalovaných bude rozhodovat ve stejném termínu, opomněl včas rozhodnout ohledně obžalovaného T. K., který si jako jediný nepodal stížnost proti předchozímu rozhodnutí o vazbě; ohledně něj tak předchozí rozhodnutí nabylo právní moci dříve než ohledně ostatních. Celé záležitosti je kárně obviněnému soudci velmi líto. Z úředního záznamu ze dne 11. 4. 2013 vyplývá, že vyšší soudní úřednice R. C. vyplňovala teprve dodatečně, dne 22. 3. 2013, údaje o tom, dokdy je třeba rozhodnout o vazbě (tj. 14. 3. 2013), jakož i údaje o řádek výše, týkající se

předchozího (prosincového) rozhodnutí o vazbě obžalovaného K. (tj. „kalendář“, „rozhodnout do“, „právní moc dne“), s výjimkou data vydání rozhodnutí („rozhodnuto dne“, tj. dne 14. 12. 2012), které rovněž dodatečně dne 22. 3. 2013 doplnil kárně obviněný soudce. Tyto skutečnosti byly potvrzeny rovněž vedoucí oddělení M. K., což se podává z úředního záznamu z téhož dne 11. 4. 2013, a následně i kárně obviněným soudcem, který pro účely úředního záznamu ze dne 18. 4. 2013 dále uvedl, že již učinil potřebná opatření, aby krycí list vazby byl vždy řádně vyplněn.

[16] Z obsahu trestního spisu sp. zn. 70 T 146/2012 bylo konstatováno, že daná věc se týkala celkem šesti obžalovaných, přičemž o vazbě pěti z nich (šestý obžalovaný A. P. byl stíhán na svobodě) bylo naposledy rozhodováno dne 14. 12. 2012. Následně si čtyři vazebně stíhaní podali žádost o propuštění z vazby, která byla předsedou senátu zamítnuta, a oni proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o propuštění z vazby podali stížnost. Spis byl poté předán Krajskému soudu v Ostravě, který tyto stížnosti dne 20. 2. 2013 zamítl; poté se spis vracel Okresnímu soudu v Ostravě, kam byl doručen dne 6. 3. 2013. Od tohoto data je ve spise jako první listina založen úřední záznam ze dne 21. 3. 2013, č. l. 2724, sepsaný vedoucí oddělení M. K., v němž je uvedeno, že toho dne bylo kontrolou v ISASu (informačním systému pro okresní soudy) zjištěno, že do dne 14. 3. 2013 mělo být rozhodováno o dalším trvání vazby obžalovaného T. K. Ihned byl telefonicky kontaktován kárně obviněný soudce, který měl dovolenou a požádal o zkontaktování zastupující soudkyně JUDr. Bochnákové, která dala téhož dne pokyn k příkazu k propuštění jmenovaného z vazby. Z úředního záznamu ze dne 22. 3. 2013, sepsaného touž vedoucí kanceláře a založeného v trestním spise, je uvedeno, že v krycím listu vazby obžalovaného K. není vyplněno, dokdy je třeba rozhodnout (tj. 14. 3. 2013); údaj byl doplněn vyšší soudní úřednicí R. C. dne 22. 3. 2013.

[17] V trestním spise je dále založeno usnesení Okresního soudu v Ostravě ze dne 21. 3. 2013, č. j. 70 T 146/2012 – 2725, podepsané kárně obviněným soudcem, kterým bylo rozhodnuto tak, že obžalovaný T. K., stíháný pro skutek kvalifikovaný jako pomoc ke zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy, se podle § 72 odst. 1 trestního řádu propouští z vazby na svobodu. Následuje na č. l. 2726 příkaz k propuštění obžalovaného z vazby, který byl vydán téhož dne kárně obviněným soudcem, v zastoupení JUDr. Janou Bochnákovou, a dopis obžalovaného T. K. ze dne 19. 3. 2013, doručený Okresnímu soudu v Ostravě dne 20. 3. 2013, v němž obžalovaný upozornil na to, že soud byl povinen rozhodnout o jeho vazbě před uplynutím třech měsíců od právní moci posledního rozhodnutí, což se nestalo, a požádal o neprodlené propuštění z vazby. V tzv. krycí listu vazby je v rubrice nadepsané „vyplní VSÚ“ uvedeno: kalendář – 20. 12. 2012 a „rozhodnout do“ – 8. 1. 2013 a pod tím 14. 3. 2013. Následuje kolonka, nadepsaná „vyplní soudce“, a to „rozhodnuto dne“ – 14. 12. 2012. Další kolonku by měla opět vyplnit vyšší soudní úřednice, ta je nadepsána „právní moc dne“ a původně bylo uvedeno 14. 12. 2012, tento údaj byl přeškrtnut a nahrazen „18. 12. 2012 – opraveno dne 20. 5. 2013“, podepsáno vyšší soudní úřednicí C. Krycích listů vazby je ve spise založeno celkem pět, přičemž krycí list obžalovaného T. K. je v pořadí poslední.

[18] Ze spisu kárného soudu byl dále proveden důkaz listinami, týkajícími se kárné minulosti kárně obviněného soudce, konkrétně sedmi výtkami uloženými předchozími předsedy okresního soudu; kárně obviněný je soudcem od roku 1995. Jednalo se o výtky

předsedy Okresního soudu v Ostravě ze dne 19. 3. 1996, sp. zn. Spr 1821/96. ze dne 21. 10. 1998, sp. zn. Spr 68/98, ze dne 10. 1. 2000, sp. zn. Spr 1203/2000, ze dne 23. 11. 2000, sp. zn. Spr 5705/2000, ze dne 27. 2. 2004, sp. zn. Spr 1884/2004, ze dne 6. 5. 2005, sp. zn. Spr 2457/2005, a ze dne 25. 4. 2007, sp. zn. Spr 2118/2007; vesměs se jednalo o výtky za průtahy v některých trestních věcech. Dále byl proveden důkaz rozhodnutími kárného senátu Vrchního soudu v Olomouci, a to jednak ze dne 16. 6. 2006, sp. zn. 1 Ds 10/2006, kterým byl kárně obviněný soudce uznán vinným, že jako předseda senátu 70 T Okresního soudu v Ostravě v rozporu s povinností rozhodovat v přiměřených lhůtách a bez průtahů stanovenou v § 79 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb. a v rozporu s povinností vyplývající z § 2 odst. 4 trestního řádu, dle které orgány činné v trestním řízení musí trestní věci projednat co nejrychleji, nevyvíjel žádnou činnost v jemu přidělených věcech zapsaných do rejstříku Nt a souvisejících s výkonem trestu obecně prospěšných prací, popř. s vydáním mezinárodního zatýkačského rozkazu, tedy zaviněně porušil povinnosti soudce a ohrozil tak důvěru ve spravedlivé rozhodování soudů, čímž spáchal kárné provinění podle § 87 zákona č. 6/2002 Sb., přičemž podle § 88 odst. 2 téhož zákona bylo upuštěno od uložení kárného opatření, neboť projednání kárného provinění bylo postačující. Rozhodnutím téhož kárného senátu ze dne 20. 6. 2008, sp. zn. 1 Ds 8/2008, pak byl kárně obviněný soudce uznán vinným, že v období od 12. 4. 2006 do 8. 4. 2008 jako soudce Okresního soudu v Ostravě při rozhodování jemu přidělených trestních věcí postupoval v rozporu s povinností rozhodovat bez průtahů a v rozporu s požadavkem trestní věci projednat co nejrychleji, když po delší dobu neprovedl žádný či věcně účinný úkon směřující k rozhodnutí věci při vyřizování věcí sp. zn. 70 T 121/98, Nt 2005/98, Nt 2001/99 a 70 T 40/2001, tedy zaviněně porušil povinnosti soudce a ohrozil důvěru ve spravedlivé rozhodování soudů, čímž spáchal kárné provinění podle § 87 zákona č. 6/2002 Sb., a za to mu bylo uloženo podle § 88 odst. 1 písm. b) zákona č. 6/2002 Sb. kárné opatření spočívající ve snížení platu o 20 % na dobu 4 měsíců. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 16. 7. 2008.

[19] Ohledně *tzv. krycího listu vazby* navrhovatel při jednání vyložil, že tento je pomůckou při sledování vazebních lhůt a byl zaveden soudci Okresního soudu v Ostravě ke zjednodušení vlastní práce, přičemž za vyplnění jeho (vstupních) údajů odpovídá soudce; odpovědnost za jejich vyplnění nelze přenášet na vyšší soudní úředníci. Pokud v tomto konkrétním případě nebyl vyplněn údaj o datu vydání předchozího rozhodnutí o vazbě, vyšší soudní úřednice *de facto* ani neměla co vyplňovat v navazující kolonce, protože z jejího pohledu jakoby rozhodnuto nebylo. Každý z cca 18 (aktuálně 16) soudců trestního úseku má trochu jiný styl práce a vedení soudu vyplňování krycího listu vazby nikdy nevynucovalo. Kárně obviněný soudce zmínil, že krycí list vazby dosud vnímal jako striktně vyžadovanou věc. Datum posledního rozhodnutí (tj. 14. 12. 2012), od něhož se odvíjelo vyplnění dalších údajů, přitom bylo nepochybné a jasné i bez studia spisu, jednalo se o poslední listy spisu a pokud on toto datum nevyznačil, nemohlo to mít dopad na činnost jiných osob.

[20] V závěrečných řečech navrhovatel setrval na svém přesvědčení, že v daném případě jde o kárné provinění, přičemž se jedná o pochybení soudce, nikoliv jiného pracovníka soudu. V jeho důsledku obžalovaný *tzv. přiseděl vazbu* o tři dny, přičemž na tomto škodlivém následku nemůže nic změnit, že se i nadále dostavuje k hlavnímu líčení. K pochybení nemohl přispět ani vysoký nápad, když v současnosti se průměrný počet věcí

v trestních senátech Okresního soudu v Ostravě pohybuje do 50 věcí. K velké výkonnosti kárně obviněného soudce mohla podle navrhovatele přispět i jeho dopravně-právní specializace, kde se často jedná o procesně jednodušší věci osob, které jinak vedou řádný život.

[21] Kárně obviněný soudce ve své závěrečné řeči zdůraznil, že si je vědom svého pochybení, a odpovědnost za ně se nesnaží přenášet na nikoho dalšího. Ohradil se však proti tvrzení, že by (částečná) dopravní specializace jeho senátu představovala zjednodušení práce, neboť řada obžalovaných spáchá dopravní delikt pod vlivem alkoholu či drog, což je spojeno s potřebou znaleckých posudků a složitým dokazováním a prokazováním úmyslu; řada obžalovaných má propracovanou obhajobu a s agendou je spojeno velké množství peněžitých trestů, které se následně musí realizovat. Dodal, že aktuálně má v senátě cca 40-45 neskončených věcí.

I.3

Hodnocení důkazů a rozhodnutí

[22] Kárný senát Nejvyššího správního soudu nejprve konstatoval, že návrh na zahájení kárného řízení byl podán včas ve smyslu § 9 odst. 1 zákona č. 7/2002 Sb., podle něhož *„návrh na zahájení kárného řízení musí být podán nejpozději do 6 měsíců ode dne, kdy se navrhovatel dozvěděl o skutečnostech týkajících se kárného provinění, které jsou rozhodné pro podání návrhu, nejpozději však do 3 let ode dne spáchání kárného provinění.“* Návrh ze dne 24. 5. 2013, který došel zdejšímu soudu dne 28. 5. 2013, byl podán jak v 6-měsíční subjektivní lhůtě, která počala plynout nejdříve dne 10. 4. 2013, kdy byl navrhovatel jako předseda soudu, resp. pověřený místopředseda soudu pro trestní úsek informován o skutku, který je kárně obviněnému soudci kladen za vinu. Návrh byl podán rovněž v tříleté objektivní lhůtě, která počala plynout nejdříve dne 19. 3. 2013, tedy v den následující po marném uplynutí zákonné lhůty pro rozhodnutí o dalším trvání vazby obžalovaného K.

[23] Z dokazování provedeného při ústním jednání kárný senát zjistil následující.

[24] Z výsledku kárně obviněného soudce kárný senát vytěžil, že kárně obviněný soudce na krycím listu vazby nevyznačil datum předcházejícího rozhodnutí o vazbě obžalovaného (tj. 14. 12. 2012), od něhož se odvíjí lhůta pro rozhodnutí o dalším trvání vazby, jakož i lhůta pro předložení věci soudci k tomuto rozhodování. Marné uplynutí lhůty pro vydání rozhodnutí ohledně obžalovaného K. zaregistrovala vedoucí kanceláře, upozornil na to však dopisem i sám obžalovaný. Došlo k prodloužení třech dnů, než byl obžalovaný propuštěn, o propuštění z vazby dne 21. 3. 2013 rozhodovala zastupující soudkyně JUDr. Bochnáková na žádost kárně obviněného soudce, který byl toho času na cestě z Prahy. Příslušné údaje, týkající se rozhodnutí v prosinci 2012, jakož i (opomenutého) rozhodnutí v březnu 2013 byly do krycího listu vazby doplněny teprve dodatečně, dne 22. 3. 2013 po propuštění obžalovaného z vazby.

[25] Z úředního záznamu ze dne 10. 4. 2013 kárný senát ověřil, že kárně obviněný soudce sám informoval vedení soudu o nastalém pochybení a toto uznal a vyjádřil nad ním lítost. Z úředního záznamu ze dne 11. 4. 2013 se podává, že údaje o tom, dokdy je třeba

rozhodnout o vazbě (tj. 14. 3. 2013), jakož i údaje týkající se předchozího rozhodnutí o vazbě obžalovaného K. vyplňovala teprve dodatečně, dne 22. 3. 2013, vyšší soudní úřednice R. C., a to s výjimkou data vydání rozhodnutí (tj. 14. 12. 2012), které rovněž dodatečně dne 22. 3. 2013 doplnil kárně obviněný soudce. Tyto skutečnosti kárný senát ověřil rovněž z úředního záznamu z téhož dne 11. 4. 2013, zachycujícího vyjádření vedoucí oddělení M. K., a z úředního záznamu ze dne 18. 4. 2013, kde je potvrdil i kárně obviněným soudce s tím, že již učinil potřebná opatření, aby krycí list vazby byl vždy řádně vyplněn.

[26] Z obsahu trestního spisu sp. zn. 70 T 146/2012 kárný senát ověřil, že věc se týkala celkem šesti obžalovaných, přičemž o vazbě pěti z nich, kteří byli vazebně stíháni, bylo naposledy rozhodováno dne 14. 12. 2012. Čtyři z vazebně stíhaných si proti tomuto rozhodnutí podali stížnosti, o nichž bylo rozhodováno Krajským soudem v Ostravě a pro které rozhodnutí ohledně těchto čtyř obžalovaných nabyla právní moci později než ohledně obžalovaného T. K., který si jako jediný stížnost nepodal.

[27] Z úředního záznamu ze dne 21. 3. 2013, který je založen na č. l. 2724 trestního spisu, se podává, že toho dne bylo kontrolou v informačním systému ISAS zjištěno, že do 14. 3. 2013 mělo být rozhodováno o dalším trvání vazby obžalovaného T. K., o čemž byl ihned telefonicky informován kárně obviněný soudce, který měl dovolenou a požádal o zkontaktování zastupující soudkyně JUDr. Bochnákové, která dala téhož dne pokyn k příkazu k propuštění obžalovaného z vazby. Usnesením Okresního soudu v Ostravě ze dne 21. 3. 2013, č. j. 70 T 146/2012 – 2725, podepsaným kárně obviněným soudcem, bylo rozhodnuto o propuštění obžalovaného z vazby na svobodu podle § 72 odst. 1 trestního řádu. Na č. l. 2726 trestního spisu je založen příkaz k propuštění obžalovaného z vazby, který byl vydán téhož dne kárně obviněným soudcem, v zastoupení JUDr. Janou Bochnákovou, a dopis obžalovaného T. K. ze dne 19. 3. 2013, doručený Okresnímu soudu v Ostravě dne 20. 3. 2013, v němž obžalovaný upozornil na to, že soud byl povinen rozhodnout o jeho vazbě před uplynutím třech měsíců od právní moci posledního rozhodnutí, což se nestalo, a požádal o neprodlené propuštění z vazby.

[28] Z tzv. krycího listu vazby kárný senát zjistil, že v rubrice vyplňované vyšší soudní úřednicí je vyplněn údaj o kalendáři (20. 12. 2012) a údaje, dokdy je třeba rozhodnout (dne 8. 1. 2013 a následně dne 14. 3. 2013). Kolonku rozhodnuto dne (vyznačeno 14. 12. 2012) vyplňuje soudce. Údaj o právní moci opět vyplňuje vyšší soudní úřednice, přičemž původně zde bylo uvedeno 14. 12. 2012, tento údaj však byl následně přeškrtnut a nahrazen 18. 12. 2012.

[29] Podle § 87 odst. 1 zákona o soudech a soudcích „*kárným proviněním soudce je zaviněné porušení povinností soudce, jakož i zaviněné chování nebo jednání, jímž soudce narušuje důstojnost soudcovské funkce nebo ohrožuje důvěru v nezávislé, nestranné, odborné a spravedlivé rozhodování soudů.*“

[30] Podle § 88a téhož zákona „*drobné nedostatky v práci nebo drobné poklesky v chování může orgán státní správy soudů, který je oprávněn podat návrh na zahájení kárného řízení, vyřídit tím, že je soudci, předsedovi soudu, místopředsedovi soudu, předsedovi kolegia Nejvyššího soudu nebo Nejvyššího správního soudu vytkne, je-li to postačující.*“

[31] Kárný senát dospěl k závěru, že v případě skutku vytýkaného kárně obviněnému soudci se jedná o kárné provinění. Jako nesporné je třeba hodnotit, že se skutek, který je kárně obviněnému soudci vytýkán, stal. Jednání soudce pak svojí povahou a intenzitou naplňuje skutkovou podstatu kárného provinění, jak je tato vymezena v ustanovení § 87 odst. 1 zákona o soudech a soudcích.

[32] Kárně obviněný soudce porušil povinnosti soudce, když v trestní věci vedené u Okresního soudu v Ostravě pod sp. zn. 70 T 146/2012 opomněl rozhodnout o dalším trvání vazby obžalovaného T. K., přestože byl podle § 72 odst. 1 ve spojení s odst. 3 věta poslední trestního řádu povinen tak učinit v zákonné tříměsíční lhůtě od předchozího rozhodnutí o vazbě ze dne 14. 12. 2012, č. j. 70 T 146/2012 – 2638, které nabylo právní moci dne 18. 12. 2012. V důsledku tohoto porušení povinností soudce musel být obžalovaný T. K. dne 21. 3. 2013 propuštěn z vazby na svobodu, což mohlo v krajním případě vyústit až ke zmaření účelu trestního řízení, k čemuž však v dané věci nedošlo, neboť obžalovaný k hlavnímu líčení ve věci i nadále řádně dochází. V důsledku porušení povinností kárně obviněným soudcem byl obžalovaný mimoto po dobu 3 dnů nezákonně držen ve vazbě, neboť podle § 72 odst. 1 věta poslední trestního řádu měl být neprodleně propuštěn z vazby za situace, kdy ani tři měsíce od právní moci předchozího rozhodnutí (tj. ke dni 18. 3. 2013) nebylo rozhodnuto o dalším trvání vazby; ve skutečnosti však byl propuštěn na svobodu teprve dne 21. 3. 2013.

[33] Pochybení kárně obviněného soudce je třeba hodnotit jako zaviněné jednání, neboť soudce opomněl rozhodnout o dalším trvání vazby obžalovaného T. K. v zákonné tříměsíční lhůtě, přestože se jinak jednalo o úkon tvořící běžnou součást jeho pracovní náplně a byl mu znám následek, který je s takovým opomenutím spojen, tedy nutné propuštění vazebně stíhané osoby na svobodu. Jednáním soudce byla rovněž ohrožena důvěra v odborné a spravedlivé rozhodování soudů, neboť v jeho důsledku musel být obžalovaný K., na rozdíl od jiných vazebně stíhaných osob, u nichž byly rovněž shledány důvody vazby podle § 67 trestního řádu, propuštěn na svobodu. Následkem pochybení kárně obviněného soudce byl navíc obžalovaný K. po 3 dny nezákonně držen ve vazbě. Na skutečnosti, že jednáním kárně obviněného soudce došlo k ohrožení důvěry v odborné a spravedlivé rozhodování soudů, nemůže nic změnit, pokud obžalovaný T. K. sice pobývá na svobodě, i nadále však (dobrovolně) dochází k termínům hlavního líčení nařízeným v dané věci. Vzhledem k povaze pochybení kárně obviněného soudce a jeho následkům se kárný senát ztotožňuje s názorem navrhovatele, že toto pochybení nebylo lze kvalifikovat jako drobný nedostatek v práci, u něhož by bylo v intencích § 88a zákona o soudech a soudcích postačující vyřízení výtkou ze strany navrhovatele jako předsedy soudu. V této souvislosti lze odkázat i na předchozí judikaturu kárného senátu Vrchního soudu v Olomouci (na kterou poukazoval i navrhovatel, aniž by ji však blíže konkretizoval), např. rozhodnutí ze dne 11. 11. 2005, č. j. 1 Ds 16/2005 – 27, ve spojení s rozhodnutím Nejvyššího soudu České republiky ze dne 21. 6. 2006, č. j. 1 Skno 11/2005 – 49, kde však následky pochybení byly podstatně závažnější, neboť obžalovaný byl ve vazbě držen v rozporu se zákonem po dobu 52 dnů.

[34] Na posouzení věci nemůže nic změnit, pokud je u Okresního soudu v Ostravě ohledně každé vazebně stíhané osoby veden tzv. krycí list vazby, do něhož jsou vyznačovány lhůty pro rozhodování o vazbě a který vedle soudce vyplňuje rovněž vyšší

soudní úředník. Pokud je povinností vyššího soudního úředníka vyplnit část údajů v krycím listu, jedná se o údaje navazující na vstupní údaj o datu předchozího rozhodnutí o vazbě (v daném případě 14. 12. 2013), přičemž však v řízení bylo prokázáno, že vstupní údaj o datu (předcházejícího) rozhodnutí o vazbě je povinen vyplnit soudce, což však kárně obviněný soudce neučinil; tento údaj doplnil teprve dne 22. 3. 2013, po propuštění obžalovaného na svobodu. Kárný senát konstatuje, že je to soudce, kdo odpovídá za dodržení zákonných lhůt při rozhodování o dalším trvání vazby, a to bez ohledu na to, zda jsou příslušné údaje vedle výchozí spisové dokumentace evidovány ještě jiným způsobem, např. na krycím listu vazby, který je u Okresního soudu v Ostravě veden ohledně každé vazebně stíhané osoby. Na hodnocení pochybení nic nemění ani hypotéza vyslovená kárně obviněným soudcem při jednání, totiž že datum posledního rozhodnutí (tj. 14. 12. 2012) je natolik jasným a jednoduše zjištělným údajem, že jej může zjistit i administrativní personál soudu. Pro posouzení věci je stejně tak nerozhodné, nakolik je vedením soudu vedení krycích listů vazby na soudcích požadováno, popř. kontrolováno či vynucováno.

[35] Kárný senát následně obrátil svoji pozornost od posouzení viny, kterou shledal, k úvaze o trestu (kárném opatření, jeho druhu a popř. výši). Po zhodnocení okolností případu dospěl k závěru, že je namístě upustit od uložení kárného opatření podle § 88 odst. 3 zákona o soudech a soudcích, neboť projednání kárného provinění je postačující.

[36] Kárný senát především přihlédl k tomu, že kárně obviněný soudce nejen že na vzniklé pochybení sám upozornil vedení soudu, ale toto své pochybení především opakovaně uznal a vyjádřil nad ním lítost, a to jak při jeho oznámení vůči vedení soudu, tak i v rámci vyjádření k návrhu na zahájení kárného řízení a znovu i při ústním jednání, kdy nad rámec skutku, který je mu kladen za vinu, uznal i svoji tendenci k občasné nedůslednosti. Bezprostředně po zjištění pochybení pak kárně obviněný soudce učinil potřebná opatření, aby krycí list vazby byl do budoucna vždy řádně vyplněn a k obdobné situaci již nemohlo dojít. Jako polehčující okolnost kárný senát hodnotil skutečnost, že k pochybení došlo ve věci se šesti obžalovanými, z toho pěti stíhanými vazebně, přičemž k opomenutí rozhodnout o dalším trvání vazby obžalovaného T. K. přispělo, že v daném případě si ostatní čtyři obžalovaní podali stížnost proti usnesení o ponechání ve výkonu vazby ze dne 14. 12. 2012 (resp. zamítnutí navazující žádosti o propuštění z vazby), a pouze obžalovaný K. si stížnost nepodal; usnesení ze dne 14. 12. 2012 tak v jeho případě nabylo právní moci dříve než ohledně ostatních obžalovaných, a proto rovněž uplynula dříve lhůta pro nové rozhodnutí o dalším trvání vazby.

[37] Obžalovaný T. K. byl propuštěn na svobodu po třech dnech nezákonného pobytu ve vazbě, přičemž jako mírně polehčující okolnost kárný senát hodnotil skutečnost, že kárně obviněný soudce poté, co byl na pochybení upozorněn ze strany vedoucí kanceláře (která reagovala na dopis obžalovaného, kterým požadoval propuštění z vazby), podnikl bezodkladně veškeré potřebné kroky k tomu, aby byl obžalovaný co nejdříve propuštěn z vazby na svobodu, což se i v řádu několika hodin stalo. Jako irelevantní pro rozhodnutí o trestu za kárné provinění kárný senát hodnotil částečnou specializaci senátu kárně obviněného soudce na tzv. dopravní agendu, když v řízení nebylo prokázáno, že by věci tohoto druhu byly v porovnání s jinými agendami řešenými na trestním úseku více či méně náročné. Jako okolnost polehčující hodnotil nadprůměrnou pracovní výkonnost kárně obviněného soudce.

[38] Uvedené okolnosti, svědčící pro rozhodnutí kárného senátu, že v dané věci je namístě upustit od uložení kárného opatření, neboť projednání kárného provinění je postačující, nemohla nic změnit ani kárná minulost kárně obviněného soudce, který je soudcem od roku 1995 a kterému bylo v minulosti uloženo celkem sedm výtek, první ze dne 19. 3. 1996 a poslední ze dne 25. 4. 2007; od tohoto data, tedy za posledního cca šest a půl roku, nebyla kárně obviněnému soudci uložena výtka žádná. Kárně obviněný soudce byl v minulosti rovněž již dvakrát uznán vinným z kárného provinění spočívajícího v průtazích v řízení, přičemž rozhodnutím kárného senátu Vrchního soudu v Olomouci ze dne 16. 6. 2006, sp. zn. 1 Ds 10/2006, bylo upuštěno od uložení kárného opatření, neboť projednání kárného provinění bylo dostačující, rozhodnutím kárného senátu Vrchního soudu v Olomouci ze dne 20. 6. 2008, sp. zn. 1 Ds 8/2008, mu však bylo uloženo kárné opatření spočívající ve snížení platu o 20 % na dobu 4 měsíců. Rovněž od těchto rozhodnutí uplynula již relativně dlouhá doba více než pěti let, která mj. více než pětinasobně překračuje dobu pro zahlázení, neboť posledně uvedené rozhodnutí nabylo právní moci dne 16. 7. 2008 a v daném případě platí jednoletá zahlazovací doba, když podle § 24 věta první zákona č. 7/2002 Sb., ve znění účinném do 30. 9. 2008, „*po uplynutí 1 roku od právní moci rozhodnutí o uložení kárného opatření se hledí na soudce nebo státního zástupce, jako by nebyl pro kárné provinění stíhán.*“ Pouze pro úplnost lze dodat, že k zahlázení by došlo i podle současného (přísnějšího) znění zákona, které stanoví pětiletou dobu pro zahlázení. Kárný senát při hodnocení osoby kárně obviněného soudce k uvedeným aktům přihlédl, zohlednil však rovněž, že za posledních více než pět let nebylo třeba soudce jakýmkoli způsobem postihovat za porušení povinností či nedostatky v práci.

[39] Vzhledem k výše uvedeným důvodům rozhodl kárný senát o návrhu na zahájení kárného řízení o kárné odpovědnosti soudce ze dne 24. 5. 2013 tak, jak je uvedeno ve výroku I.

II.1

Obsah návrhu na zahájení kárného řízení a vyjádření kárně obviněného soudce

[40] Návrhem na zahájení kárného řízení o kárné odpovědnosti soudce ze dne 10. 9. 2013, které je u Nejvyššího správního soudu vedeno pod sp. zn. 11 Kss 8/2013, navrhovatel navrhl, aby byl kárně obviněný soudce uznán vinným, že jako předseda senátu 70 T Okresního soudu v Ostravě, ačkoliv byl o této skutečnosti informován personalistkou soudu již dne 12. 2. 2013 a ačkoliv byl seznámen s dodatkem rozvrhu práce ze dne 31. 5. 2013, a byl si tedy vědom toho, že přisedící Z. S. končí dnem 23. 6. 2013 volební období, a tedy i funkce přisedící, nezajistil včas řádné obsazení senátu, v důsledku čehož v trestní věci Okresního soudu v Ostravě vedené pod sp. zn. 70 T 18/2012 bylo hlavní líčení konáno nezákonně za účasti Z. S. ve funkci přisedící, a to ve dnech 26. 6. 2013 a 4. 7. 2013, přičemž dne 4. 7. 2013 byl ve věci vyhlášen rozsudek. Navrhovatel je přesvědčen, že kárně obviněný soudce tímto jednáním zaviněně porušil povinnosti soudce, a ohrozil tak důvěru v nezávislé, nestranné, odborné a spravedlivé rozhodování soudů, čímž spáchal kárné provinění podle § 87 odst. 1 zákona o soudech a soudcích. Za to navrhl soudci uložit kárné opatření – důtku podle 88 odst. 1 písm. a) téhož zákona.

[41] Navrhovatel předeslal, že ke zjištění pochybení došlo z podnětu samotného kárně obviněného soudce, učiněného dne 1. 8. 2013, přičemž kárně obviněný soudce na ně byl upozorněn účtárnou soudu, která odmítla proplatit přisedící Z. S. účet náhrad. O skončení volebního období přisedící dnem 23. 6. 2013 byl kárně obviněný soudce v dostatečném časovém předstihu vyrozuměn e-mailem ze dne 12. 2. 2013, odeslaným personalistkou soudu L. R. Ta zasílá cca půl roku před skončením volebního období každému přisedícímu výzvu ke sdělení, kdy jeho volební období končí a zda má zájem působit jako přisedící i v dalším volebním období, s poučením, že pokud již jako přisedící působit nebude, je povinen vrátit volební průkaz; i jmenovaná přisedící tak byla na končící volební období upozorněna. Navrhovatel poukázal na vyjádření kárně obviněného soudce, že si je pochybení vědom a připouští, že byl seznámen jak s e-mailem personalistky, tak i s dodatkem k rozvrhu práce č. 11 ze dne 31. 5. 2013, avšak k datu hlavního líčení dne 26. 6. 2013 a 4. 7. 2013 si skutečnost, že přisedící již skončilo volební období, nepamatoval a přisedící jej o této skutečnosti rovněž neinformovala.

[42] Navrhovatel je přesvědčen, že kárně obviněný soudce svým jednáním porušil § 34 odst. 2 zákona o soudech a soudcích, ze kterého vyplývá, že je především povinností předsedy senátu zajistit, aby v konkrétní trestní věci rozhodoval řádně obsazený senát, a to včetně přisedících podle platného rozvrhu práce. Podle navrhovatele je podružné, že přisedící, které již skončilo volební období, před konáním hlavního líčení nesdělila předsedovi senátu, že jí funkce přisedící zanikla. Kárně obviněný soudce svým jednáním porušil rovněž požadavky § 80 odst. 1., odst. 2 písm. b) a odst. 3 zákona o soudech a soudcích, jakož i § 198 odst. 3 a § 202 odst. 1 trestního řádu, a konečně i čl. 38 odst. 1 a čl. 40 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (vyhlášena pod č. 2/1993 Sb., ve znění pozdějších ústavních předpisů) a čl. 94 odst. 2 Ústavy České republiky (ústavního zákona č. 1/1993 Sb., ve znění pozdějších ústavních předpisů). Senát v dané věci rozhodoval v neúplném obsazení, tj. nezákonně, čímž došlo rovněž ke zbytečným průtahům, neboť rozsudek ze dne 4. 7. 2013 musel být zrušen usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 2. 9. 2013, sp. zn. 3 To 306/2013, a věc musí být projednána znovu.

[43] Kárný návrh je podle navrhovatele podán v zákonné lhůtě ve smyslu § 9 odst. 1 zákona č. 7/2002 Sb. K osobě dotčeného soudce navrhovatel uvedl v podstatném obsahu tatáž tvrzení, jako v návrhu na zahájení kárného řízení ze dne 24. 5. 2013, které je u Nejvyššího správního soudu vedeno pod sp. zn. 11 Kss 6/2013 (viz bod 8). Navrhovatel má za to, že se nejedná o drobný nedostatek v jednání soudce, který by bylo možno vyřešit výtkou podle § 88a zákona o soudech a soudcích. Jako polehčující okolnost vnímá faktické doznání kárně obviněného soudce, přitěžující okolnosti neshledává. Kárně obviněný soudce vydal ihned po zjištění pochybení pokyn, aby o něm byl informován státní zástupce, tento podal odvolání, a pochybení tak mohlo být napraveno zrušením nezákonně vydaného rozsudku. K odvolání státního zástupce ze dne 13. 8. 2013 byl rozsudek krajským soudem rovněž skutečně zrušen. Kárně obviněný soudce patří dlouhodobě k soudcům, kteří vykazují stabilní výkon a uspokojivé pracovní výsledky, byť ze strany vedení soudu vyžaduje zvýšenou míru dohledové činnosti; jeho senát patří dlouhodobě mezi senáty s nejnižším počtem neskončených věcí.

[44] Kárně obviněný soudce ve vyjádření k návrhu na zahájení kárného řízení ze dne 29. 10. 2013 uvedl, že podání kárného návrhu považuje za nedůvodné, když věc mohla být vyřešena v rámci kompetencí navrhovatele (výtkou). Uznal, že v únoru 2013 byl zveřejněn seznam přísedících u Okresního soudu v Ostravě, kterým končil mandát dnem 23. 6. 2013. V dané věci proto nařídil (odročené) hlavní líčení na měsíc květen, přičemž byl důvodný předpoklad, že v tomto termínu dojde rovněž k vyhlášení rozsudku. K hlavnímu líčení se však nedostavila právě přísedící Z. S., přičemž podle svého sdělení na ně zapomněla, v tu dobu se nacházela mimo Ostravu, a nemohla se tak dostavit ani se zpožděním. Právě pro absenci přísedící nebylo možno věc skončit vyhlášením rozsudku a nezbylo, než hlavní líčení odročit na nejbližší volný termín, tedy 26. 6. 2013; v nastalé vypjaté atmosféře, způsobené projevy svědka, který k jednání přijel až z Liberce zbytečně, si kárně obviněný soudce neuvědomil, že volební období přísedící končí dnem 23. 6. 2013. Tato skutečnost unikla rovněž kanceláři. Hlavní líčení bylo následně k žádosti obhájkyne jednoho z obžalovaných odročeno ještě na 4. 7. 2013. Po zjištění nesprávného složení senátu kárně obviněný soudce neprodleně vyzval státního zástupce k podání odvolání tak, aby odvolací soud mohl rozsudek zrušit, což se i stalo a ve věci byl v mezidobí již vyhlášen nový rozsudek.

[45] Kárně obviněný soudce je přesvědčen, že u každého přísedícího lze právem očekávat, že si je vědom časového omezení svého mandátu, a pokud je volán k soudnímu jednání po jeho skončení, sám na tuto skutečnost upozorní; to se v případě dané přísedící nestalo. Sám navrhovatel jako předseda soudu má mimoto výrazný podíl na vzniklé situaci, neboť vedle e-mailu ze dne 12. 2. 2013 bylo namístě, aby byli soudci, ale i vedoucí kanceláři a dotčení přísedící na skončení volebního období včas znovu upozorněni. Přísedící rovněž nebyli řádně vyzváni, aby k poslednímu dni volebního období odevzdali své průkazy, čímž mohlo být rovněž zamezeno nastalé situaci; Z. S. i další přísedící měli služební průkaz ve svém držení zřejmě ještě v první polovině srpna 2013.

I.2

Průběh ústního jednání a provedené dokazování

[46] Při ústním jednání konaném dne 6. 11. 2013 navrhovatel odkázal na skutečnosti uvedené v návrhu na zahájení kárného řízení a uvedl, že personalistka soudu informovala o skončení volebního období přísedících v předstihu (tj. již dne 12. 2. 2013) proto, aby soudci měli dostatečný časový prostor se na tuto skutečnost připravit. O skončení volebního období přísedících pak byli soudci informováni především dodatkem k rozvrhu práce ze dne 31. 5. 2013. Takový způsob informování považuje navrhovatel za zcela dostačující, přičemž minimálně dopisem personalistky byla na skončení volebního období upozorněna i dotčená přísedící. Okolnost, kdy dojde k vrácení průkazu, je podle navrhovatele bez vlivu na projednávané pochybení; jedná se toliko o dodatečný administrativní úkon. Bylo by sice namístě, aby přísedící na skončení svého funkčního období sama upozornila, předně se ale jedná o odpovědnost předsedy senátu. Pochybení navíc bylo zjištěno teprve účtárnou soudu. Věc podle navrhovatele nemohla být řešena výtkou, a to již z obavy z možného zmaření řízení o kárném návrhu vedeném pod sp. zn. 11 Kss 6/2013, který byl v té době již podán.

[47] Kárně obviněný soudce při výslechu setrval na svých tvrzeních ve vyjádření k návrhu na zahájení kárného řízení a dodal, že e-mail z února 2013 se týkal skončení volebního období celkem 16 přísedících, mezi nimiž on měl dvě přísedící, přičemž u obou provedl prověrku spisů a pokud nebylo lze očekávat skončení věci ve zbytku funkčního období, zajistil změnu obsazení senátu. Na dodatek práce nezareagoval, neboť vycházel z toho, že všechny věci, v nichž přísedící figurují, má již dořešeny. Znovu vyjádřil přesvědčení, že by bylo vhodné, aby bylo skončení volebního období přísedících bývalo ještě jednou výslovně připomenuto v měsíci červnu. Připustil, že udělal chybu, když si skončení volebního období neuvědomil, setrval nicméně na názoru, že okolnosti vedoucí k pochybení navodil sám navrhovatel. Rovněž informování samotných přísedících je prováděno několik měsíců předem a toliko prostřednictvím určitého vzorového přípisu, u něhož navíc nelze doložit doručení dané přísedící.

[48] Kárně obviněný soudce upozornil, že obdobných případů se objevilo více, cca pět, přičemž on sám má povědomí o minimálně dvou dalších předsedech senátu, kde se jednalo o případy identické, kárný návrh však podán nebyl. K této okolnosti navrhovatel dodal, že se jednalo o Mgr. L. D., ohledně kterého vzal návrh zpět, vycházející z rozhodnutí kárného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2013, č. j. 16 Kss 8/2013 – 45, neboť se jednalo o jediné jeho pochybení a zejména o prvotní přidělení přísedícího do dané věci, které má na starost vedoucí kanceláře (která také byla za pochybení potrestána); u JUDr. Y. K. B., kde rozhodnutí nabylo právní moci a je předmětem řízení o stížnosti pro porušení zákona u Nejvyššího soudu, navrhovatel zohlední i výsledek nynějšího řízení. Kárně obviněný soudce se v reakci ohradil proti tomu, že pro stejné pochybení byl podán kárný návrh pouze vůči němu; spojuje to s celkovým (negativním) vnímáním jeho osoby navrhovatelem.

[49] Při výslechu kárně obviněného soudce dále vyšlo najevo, že v senátě kárně obviněného soudce je celkem činných cca osm přísedících, přičemž však jejich účast je nerovnoměrná a organizovaná kanceláří s ohledem na časové možnosti jednotlivých přísedících. O skončení funkčního období obou přísedících se kárně obviněný soudce dozvěděl z e-mailu z měsíce února, přičemž při odročení hlavního líčení konaného dne 12. 4. 2013 na 22. 5. 2013 vedl skončení volebního období v patrnosti, při hlavním líčení dne 22. 5. 2013 je však opomenul, a to kvůli vypjaté situaci v důsledku toho, že svědek z Liberce přijel do Ostravy podruhé či potřetí marně a dal v jednací síni průchod projevům rozhořčení nad touto situací. K opomenutí přispěly i potíže s nalezením termínu, který by vyhovoval advokátům obou obžalovaných. O vrácení průkazu přísedící cca v půlce srpna se dozvěděl od soudní kanceláře, kterou požádal, aby u ní ověřila okolnosti skončení jejího volebního období. Kárně obviněný soudce uznal, že mu daná skutečnost unikla, stejně však unikla také kanceláři a přísedícím.

[50] Následně byly provedeny důkazy dodatkem č. 11 k rozvrhu práce Okresního soudu v Ostravě pro rok 2013 ze dne 31. 5. 2013, sp. zn. Spr 1231/2013, který byl rozeslán e-mailem z téhož dne a kterým byla Z. S. a další přísedící s účinností od 24. 6. 2013 vypuštěni ze seznamu přísedících pro senát 70 T. E-mailem, který byl rozeslán dne 12. 2. 2013 personalistkou soudu L. R., tato sdělila, že dne 23. 6. 2013 skončí funkční období jmenovaným přísedícím, kteří nesouhlasili s volbou pro následné čtyřleté volební období,

nesplnili zákonné podmínky, eventuálně dle pokynu soudce nebyli osloveni; v navazujícím seznamu, čítajícím celkem 16 přisedících, je uvedena i přisedící Z. S.

[51] Dále byly konstatovány úřední záznamy sepsané Mgr. Jaroslavem Rakošanem, místopředsedou soudu pro trestní úsek, a sice ze dne 12. 8. 2013, z něhož se podává, že kárně obviněný soudce dne 1. 8. 2013 seznámil místopředsedu soudu s nastalou situací s tím, že dodatek rozvrhu práce četl, v něm uvedené údaje si však k datu hlavního líčení nepamatoval a přisedící jej navíc o skončení svého volebního období před hlavním líčením neinformovala. Z navazujícího úředního záznamu z téhož dne, jakož i z úředního záznamu ze dne 27. 8. 2013 se podává, že ve všech třech případech, kde došlo k totožnému pochybení, na ně byli předsedové senátu upozorněni mzdovou účtárnou, která odmítla proplatit účet náhrad přisedícího; vyúčtování bylo ve všech případech předloženo pokladně, která je předložila mzdové účtárně, ta je však prostřednictvím ředitelky správy vrátila (jako neoprávněná) bez proplacení do příslušného spisového materiálu. Z úředního záznamu ze dne 27. 8. 2013 vyplývá, že personalistka soudu zasílá vždy půl roku před skončením volebního období každému přisedícímu výzvu, zda má zájem působit jako přisedící v dalším volebním období, s poučením, že pokud již jako přisedící působit nebude, je povinen vrátit volební průkaz; současně informuje o datu konce volebního období. Není-li průkaz vrácen včas, je zasílán nový dopis; tato korespondence je realizována prostřednictvím vzorových dopisů, v běžné obálce bez doručenký a není nijak evidována. Následně byl proveden důkaz vzorem dopisů, přičemž se jedná o formulář doprovázený dopisem, obojí bez jmenovitého uvedení adresáta. Ve spisovém materiálu není založen žádný doklad, že by přisedící Z. S. na výzvu personalistky soudu ze dne 12. 12. 2012 jakýmkoli způsobem reagovala. Stručně bylo odkázáno na předchozí akty týkající se porušení povinností kárně obviněného soudce, které byly učiněny v minulosti.

[52] Z trestního spisu vedeného pod sp. zn. 70 T 18/2012 bylo ověřeno, že paní Z. S. byla přisedící v dané trestní věci od počátku řízení, tzn. od podání obžaloby, naposledy bylo hlavní líčení konané dne 12. 4. 2013 odročeno na 22. 5. 2013, následně na 26. 6. 2013 a poté ještě na 4. 7. 2013, kdy byl vyhlášen rozsudek, č. j. 70 T 18/2012 – 803, kterým byli obžalovaní M. B. a T. H. uznáni vinnými ze spáchání zločinu podvodu, a to v souvislosti s pobíráním záloh na dodání osobních motorových vozidel ze zahraničí, která však následně nebyla poškozeným dodána.

[53] K dotazům kárného senátu navrhovatel sdělil, že pokud u přisedícího končí mandát, je ke změně obsazení senátu nutný pokyn soudce, stejně jako i v jiných případech, např. pokud přisedící dlouhodobě nemůže vykonávat svoji funkci. Se změnami rozvrhu práce jsou seznamovány rovněž vedoucí kanceláří. Navrhovatel si není vědom, zda přisedící Z. S. nějakým způsobem reagovala na výzvu personalistky soudu, lze nicméně předpokládat, že buď nereagovala vůbec, anebo výslovně sdělila, že si přisedící nadále být nepřeje.

[54] V závěrečné řeči navrhovatel setrval na přesvědčení, že se v případě daného pochybení jedná o kárné provinění, jakož i na navrhovaném kárném opatření. Zdůraznil, že je na posouzení předsedy soudu, zda v určité věci podá návrh na zahájení kárného řízení nebo nikoli.

[55] Kárně obviněný soudce v závěrečné řeči vyjádřil domněnku, že se u navrhovatele jedná do jisté míry o alibismus ve snaze předejít tomu, že by v budoucnu mohlo být navrhovateli vytýkáno, že nepostupoval dostatečně razantně.

II.3

Hodnocení důkazů a rozhodnutí

[56] Kárný senát Nejvyššího správního soudu nejprve konstatoval, že návrh na zahájení kárného řízení byl podán včas ve smyslu § 9 odst. 1 zákona č. 7/2002 Sb. (citace v bodě 20). Návrh ze dne 10. 9. 2013, který byl podán u zdejšího soudu dne 11. 9. 2013, byl podán jak v 6-měsíční subjektivní lhůtě, která počala plynout nejdříve dne 1. 8. 2013, kdy byl navrhovatel jako předseda soudu, resp. pověřený místopředseda soudu pro trestní úsek informován o skutku, který je kárně obviněnému soudci kladen za vinu. Návrh byl podán rovněž v tříleté objektivní lhůtě, která počala plynout nejdříve dne 5. 7. 2013, tedy v den následující po konání posledního hlavního líčení, při němž byl ve věci vyhlášen rozsudek.

[57] Z dokazování provedeného při ústním jednání kárný senát zjistil následující.

[58] Z výsledku kárně obviněného soudce kárný senát zjistil, že kárně obviněný soudce byl se skončením volebního období celkem dvou přisedících, se kterými pracoval, srozuměn od rozeslání e-mailu ze dne 12. 2. 2013, přičemž u obou provedl prověrku spisů a pokud nebylo lze očekávat skončení věci ve zbytku funkčního období, zajistil změnu obsazení senátu. Na dodatek práce ze dne 31. 5. 2013 pak již nezareagoval, neboť vycházel z toho, že všechny věci, v nichž přisedící figurují, má již dořešeny. Připustil, že udělal chybu, když si skončení volebního období neuvědomil, setrval nicméně na názoru, že na způsobeném pochybení se významně podílí rovněž navrhovatel, resp. vedení soudu. Daná skutečnost unikla rovněž kanceláři a přisedící samotné. V senátě kárně obviněného soudce je celkem činných cca osm přisedících, přičemž však jejich účast je nerovnoměrná a organizovaná kanceláří s ohledem na časové možnosti jednotlivých přisedících. Při odročení hlavního líčení konaného dne 12. 4. 2013 na 22. 5. 2013 vedl skončení volebního období dnem 23. 6. 2013 v patrnosti, při hlavním líčení dne 22. 5. 2013 to však opomenul, a to i vzhledem k vypjaté situaci, která panovala v jednací síni.

[59] Z dodatku č. 11 k rozvrhu práce ze dne 31. 5. 2013 kárný senát zjistil, že tímto dodatkem byla Z. S. a další přisedící s účinností od 24. 6. 2013 vypuštěni ze seznamu přisedících pro senát 70 T. O téže skutečnosti byl kárně obviněný soudce informován rovněž e-mailem, který byl rozeslán dne 12. 2. 2013 personalistkou soudu L. R.

[60] Z úředního záznamu ze dne 12. 8. 2013 bylo zjištěno, že kárně obviněný soudce dne 1. 8. 2013 seznámil s nastalou situací místopředsedu soudu. Z navazujícího úředního záznamu z téhož dne, jakož i z úředního záznamu ze dne 27. 8. 2013 se podává, že ve všech třech případech, kde došlo k totožnému pochybení, na ně byli předsedové senátu upozorněni mzdovou účtárnou, která odmítla proplatit účet náhrad přisedícího. Z úředního záznamu ze dne 27. 8. 2013 vyplývá, že personalistka soudu zasílá vždy půl roku před skončením volebního období každému přisedícímu výzvu, zda má zájem působit jako přisedící v dalším volebním období, a současně jej informuje o datu konce jeho volebního

období; tato korespondence je realizována prostřednictvím vzorových dopisů bez uvedení konkrétního adresáta, v běžné obálce a bez doručanky; není nijak evidována.

[61] Z trestního spisu vedeného pod sp. zn. 70 T 18/2012 bylo ověřeno, že paní Z. S. byla přisedící v dané trestní věci od počátku řízení, naposledy při hlavním líčení konaném dne 12. 4. 2013, které bylo odročeno na 22. 5. 2013, následně na 26. 6. 2013 a poté ještě na 4. 7. 2013, kdy byl vyhlášen rozsudek, č. j. 70 T 18/2012 – 803.

[62] Kárný senát dospěl k závěru, že v případě skutku vytýkaného kárně obviněnému soudci se nejedná o kárné provinění ve smyslu § 87 odst. 1 zákona o soudech a soudcích (citace v bodě 29), přičemž pochybení mohlo být případně řešeno výtkou ve smyslu § 88a téhož zákona (citace v bodě 30). Jako nesporné je třeba hodnotit, že se skutek, který je kárně obviněnému soudci vytýkán, stal. Jednání soudce ovšem svojí povahou a intenzitou nenaplnuje skutkovou podstatu kárného provinění, jak je tato vymezena v ustanovení § 87 odst. 1 zákona o soudech a soudcích.

[63] Kárný senát konstatuje, že kárně obviněný soudce pochybil, pokud v projednávané věci připustil, aby se přisedící Z. S., které skončilo volební období dnem 23. 6. 2013, účastnila hlavního líčení ve věci vedené u Okresního soudu v Ostravě pod sp. zn. 70 T 18/2012 ještě ve dnech 26. 6. 2013 a 4. 7. 2013, přičemž dne 4. 7. 2013 byl ve věci vyhlášen rozsudek, č. j. 70 T 18/2013 – 803, který musel být následně pro nezákonnost zrušen usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 2. 9. 2013, č. j. 3 To 306/2013 – 827. Kárně obviněný soudce přitom byl o skončení volebního období přisedící výslovně informován, a to personalistkou soudu e-mailem ze dne 12. 2. 2013, a zejména pak dodatkem č. 11 rozvrhu práce ze dne 31. 5. 2013.

[64] Kárný senát z okolností, za nichž k pochybení kárně obviněného soudce došlo, vyvodil, že povaha ani intenzita tohoto pochybení nedosahuje povahy a intenzity, která je nutná pro naplnění skutkové podstaty kárného provinění. Zohlednil přitom, že k uvedenému pochybení došlo toliko v jediné z více trestních věcí, které vyřizoval kárně obviněný soudce a které byly dotčeny skončením volebního období celkem 16 přisedících Okresního soudu v Ostravě (kárně obviněný soudce spolupracoval se dvěma z nich) k témuž dni 23. 6. 2013. Při zajištění řádné obsazení senátu přisedícími je nutná úzká kooperace předsedy senátu se soudní kanceláří, když v řízení vyšlo najevo, že v senátě kárně obviněného soudce je činných celkem cca osm přisedících, přičemž jejich účast při jednání je nerovnoměrná a organizovaná kanceláří s ohledem na časové možnosti jednotlivých přisedících. O skončení volebního období jednotlivých přisedících jsou pak vedle soudců informovány i vedoucí soudních kanceláří, od kterých lze podle názoru kárného senátu očekávat, že se budou rovněž podílet na zajištění toho, aby se hlavního líčení neúčastnil žádný přisedící, kterému již vypršelo funkční období.

[65] Stejně tak by na skončení svého volebního období kárně obviněného soudce mohla (a měla) upozornit i sama dotčená přisedící Z. S., což se však nestalo. K tomuto opomenutí ze strany přisedící přitom mohlo přispět, že si skončení volebního období nebyla sama dostatečně vědoma. Kárný senát je v této souvislosti přesvědčen, že přisedící by měli být řádně instruováni k zamezení toho, aby se účastnili hlavního líčení i po skončení svého volebního období, o čemž lze mít v projednávané věci pochybnosti, neboť bylo prokázáno,

že přisedící jsou na jeho skončení (a podmínky případného prodloužení své funkce na další volební období) upozorněni pouze jedenkrát, a to ve značném časovém předstihu cca půl roku před skončením volebního období, kdy je každému přisedícímu zasílána příslušná výzva. V daném případě se jednalo o dopis ze dne 12. 12. 2012. Tato korespondence je navíc realizována prostřednictvím vzorových dopisů a bez jmenovitého uvedení (oslovení) konkrétního adresáta a je zasílána v běžné obálce a bez doručanky; nelze tak následně prokázat, zda byla výzva danému přisedícímu skutečně doručena, což je i případ projednávané věci.

[66] Stejně tak mechanismy pro odevzdání průkazu přisedící, tak jak jsou nastaveny u Okresního soudu v Ostravě, hodnotí kárný senát jako spíše nedostatečné, když z vyjádření navrhovatele při ústním jednání vyplývá, že vrácení průkazu je ze strany vedení soudu vnímáno toliko jako dodatečný administrativní úkon, který je často realizován i s odstupem několika měsíců po skončení volebního období. To se patrně stalo i v případě přisedící Z. S., jejíž funkční období skončilo dne 23. 6. 2013, průkaz však zřejmě vracela teprve během srpna téhož roku. Kárný senát konstatuje, že k zamezení pochybení, ke kterému v daném případě došlo, které mělo za následek nutné zrušení rozsudku okresního soudu pro nezákonné obsazení senátu a které je navrhovatelem vytýkáno kárně obviněnému soudci, by nepochybně přispělo, pokud by byli přisedící vedeni k tomu, aby průkaz vrátili bezprostředně po skončení volebního období. Nejen, že by tím byli upozorněni na skončení svého volebního období, ale navíc lze vyslovit domněnku, že u nezanedbatelné části přisedících jako osob bez právního vzdělání může vznikat dojem, že dokud mají průkaz u sebe, jsou rovněž oprávněni se účastnit jednání u soudu.

[67] Při hodnocení povahy a intenzity pochybení kárně obviněného soudce kárný senát zohlednil, že v řízení vyšlo najevo, že v ostatních jím vyřizovaných věcech, které byly dotčeny skončením volebního období přisedících dnem 23. 6. 2013, podnikl již předem veškeré kroky potřebné k tomu, aby nemohlo dojít k nesprávnému obsazení senátu. Ve věci 70 T 18/2012 se tak stalo teprve v důsledku odročení hlavního líčení konaného dne 22. 5. 2013, kdy bylo lze počítat se skončením věci, neboť k vyhlášení rozsudku zbývalo vyslechnout jediného svědka. K odročení jednání muselo být přistoupeno právě z důvodu nepřítomnosti přisedící Z. S. a za vypjatých okolností způsobených projevem svědka z Liberce, který se dostavil k hlavnímu líčení, aniž by však mohl být vyslechnut. K odročení na termín 26. 6. 2013 pak došlo i s ohledem na časové kolize obhájců obou obžalovaných v termínech dřívějších. Stejně tak k opakovanému odročení na 4. 7. 2013 došlo k žádosti jednoho z obhájců.

[68] Po zjištění, k jakému pochybení došlo, pak kárně obviněný soudce neprodleně učinil veškerá opatření, potřebná k napravení pochybení, když o věci informoval státního zástupce a navrhl mu podání odvolání proti rozsudku vyhlášenému dne 4. 7. 2013 při nezákonném obsazení senátu tak, aby tento mohl být zrušen krajským soudem; k tomu rovněž došlo, přičemž v mezidobí do vydání tohoto rozhodnutí kárného senátu již byl rovněž vydán nový rozsudek Okresního soudu v Ostravě ze dne 16. 10. 2013, č. j. 70 T 18/2012 – 849. Kárný senát rovněž zohlednil, že kárně obviněný soudce své pochybení opakovaně uznal, a to jednak, když na ně sám upozornil vedení soudu, a stejně tak i v řízení před kárným soudem.

[69] Kárný senát podotýká, že okolností, které svědčí pro závěr, že pochybení, které je předmětem návrhu na zahájení kárného řízení, nedosahuje povahy i intenzity kárného provinění, si mohl být vědom sám navrhovatel, který v písemných podáních, jakož i při ústním jednání opakovaně porovnával daný případ s okolnostmi, za kterých bylo vydáno rozhodnutí kárného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2013, č. j. 16 Kss 8/2013 – 45, v němž kárný soud věnoval pozornost rozlišení, jaká jednání soudce (již) představují kárné provinění, a jaká je naopak třeba hodnotit toliko jako drobné nedostatky v práci, které je namísto řešit v pravomoci navrhovatele jako předsedy soudu (např. výtkou).

[70] V této souvislosti je třeba poukázat na závěry rozhodnutí kárného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2013, č. j. 16 Kss 8/2013 – 45, které lze vztáhnout i na nyní projednávanou věc. Kárný senát vyložil, že „podání každého kárného návrhu [je] *ultima ratio, neboť - jak bylo zmíněno již výše - i pokud nakonec kárný soud dospěje ke zprošťujícímu rozhodnutí, je kárně obviněný soudce až do jeho vyhlášení ve značně nepříjemné situaci, a to jak ve svém pracovním okolí, tak především ve vztahu k veřejnosti, která dokáže velmi citlivě tyto skutečnosti vnímat. Zejména ze strany účastníků řízení pak může být pocítováno úkorně, že jejich zákonným soudcem je ten, kdo byl nařčen samotným předsedou soudu z protiprávního jednání, jelikož se mohou obávat, že protiprávního jednání se tento soudce dopustí i v jejich věci. Jinak řečeno, každé podání kárného návrhu je způsobilé zpochybnit vážnost, autoritu a důvěru v rozhodování kárně stíhaného soudce. Právě proto kárný soud zdůrazňuje, že podání kárného návrhu (zejména) předsedou daného soudu nesmí být vedeno jeho alibismem, nýbrž má k němu docházet pouze a jedině tehdy, pokud je navrhovatel pevně přesvědčen, že se daný soudce kárného provinění skutečně dopustil a není jiné řešení, než mu uložit některé ze zákonem stanovených kárných opatření. Jinak řečeno, podání kárného návrhu nesmí být projevem přenesení odpovědnosti z osoby předsedy soudu na kárný senát. Každý navrhovatel si totiž musí být vědom, že iniciováním kárného řízení ‚nese svoji kůži na trh‘ a proto k takovému postupu musí přistupovat velmi uvážlivě.“ (...) „V nyní projednávaném případě, kdy samotný navrhovatel soudkyni [...] hodnotí kladně, není dána žádná obava, že by se v budoucnu měla zjištěného pochybení dopustit znovu a svého jednání okamžitě (tzn. ještě před podáním kárného návrhu) litovala, má kárný senát za to, že předmětný kárný návrh byl podán zcela zbytečně, neboť jeho podání neodpovídá intenzitě zjištěné protiprávnosti a smyslu tohoto disciplinárního institutu. Kárný senát je pevně přesvědčen o tom, že s ohledem na okolnosti případu zcela postačovalo pouze projednání daného pochybení s předsedou soudu a vysvětlení, v čem spočívala jeho protiprávnost; maximálně mohl předseda soudu přistoupit k uložení výtky podle ustanovení § 88a zákona o soudech.“*

[71] Vzhledem k výše uvedeným důvodům rozhodl kárný senát o návrhu na zahájení kárného řízení o kárné odpovědnosti soudce ze dne 10. 9. 2013 tak, jak je uvedeno ve výroku II.

P o u č e n í: Odvolání proti rozhodnutí v kárném řízení **n e n í** přípustné.

V Brně dne 6. listopadu 2013

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně kárného senátu